

Budapestre vonatkozó ujságcikkek

Szerző:

B. M.

Cím:

„A bünös Budapest.”

Forrás:

Az Ujság

Bn.

(Helv)

1919. XII. 28

(Idő)

(Köt. v. füz.)

(Oldal)

Osztályozás

Tárgy

352

Hely

Idő

„1919”

Személy

Hely

352

Közp. nyomt. XX. cs. 2

„A bünös Budapest”

— Nyílt levél Bódy polgármesterhez. —

Mi budapestiek lelkünk mélyében érezzük azt a fájdalmat, mely önt, polgármester ur, arra készítette, hogy végre szemébe nézzen a gazdátlan röpködő jelszavaknak. Sokszorosan érezzük lelkének felháborodását, mert a nyílzápor, a melyet erre a „bünös Budapest”-re zudítanak, tömérdek oly sebet üt, a mely tetézi amugy is sok vérző sebünk okozta szenvedéseinket.

De ön, polgármester ur, csak a városháza körül röpködő mérgezett nyilatokat iparkodott felfogni. Holott ezek a nyilak nekünk, a polgárok százezreinek szívére irányulnak. Bennünket, a polgárok százezreit akarják bünösöknek bélyegezni s kipellengérezni azok a gazdátlanul röpködő jelszavak, a melyeket felületesség, tévedés, értelmetlenség és rosszakarat hangoztat ellenünk. Azoknak felületessége, a kik csak a felkavart szemetet látják, azoknak a tévedése, a kik az okot az okozattal cserélik fel, azoknak az értelmetlensége, a kik sohasem akartak bennünket megismerni s azoknak a rosszakarata, a kik a szépet, a nagyot, a szellemet és kulturát mindig gyűlöletes szemmel nézték.

Mi a bün, a melyet fejünkre olvasnak? Hogy vörösbe öltöztünk, a mikor egy gonosz örület tobzódott itt fölöttünk és körülöttünk?

Hát ki volt itt, a ki elébe állt volna a revolverekkel, kézigránátokkal és rohamkésekkel ránk tört martalóczoknak? Nem dözsöltek-e a nemzet ugynevezett vezérei az egész idő alatt Bécsben vagy külföldön? Vagy le kellett volna öletnünk magunkat mindnyájunknak, minden fegyvertől megfosztott polgároknak, levegőbe röpíttetni, porrá égettetni ezt a ragyogó metropolist, a melyet a mi munkánk és szorgalmunk, a mi áldozatkészségünk és rajongó szeretetünk, a mi elménk és tudásunk, a mi szellemünk és kulturánk teremtett egy félszázad alatt olyanná, hogy megcsodálta, megszerette és benne a magyar géniust tisztelni megtanulta még az idegen is?

A kik ma bünöket olvasnak fejünkre, tudják-e, hogy a fényes palotasorok, a nagyszerű terek, a káprázató kirakatok, az a hatalmas kereskedelmi és ipari forgalom, mely a Nyugat gazdasági életébe ezer és tizezer szállal kapcsolta be Magyarországot, nekünk, budapesti polgároknak erejéből, lelkesedéséből, hazaszeretetéséből táplálkozott? Tudják-e, hogy ennek a polgárságnak a kipallérozottsága volt a forrás, a melyből tudomány, irodalom, művészet egyaránt bőven merített? Kik áldoztak e hazában a kultúra ez oltárain anynyit, mint hű budapesti polgárok? Kik jártak fel sziveiket és zsebeiket, ha nemzeti eszmék számára anyagi erőket kellett gyűjteni, ha nagyjaink iránt a hála és kegyelet adóját kellett leróni, ha tömérdek könyvet kellett felszáritani s tömérdek fájdalmat elesztíteni?

Nem, ezerszer nem igaz, hogy a mi bününk, ha köztünk háborodott elmék, szadisták is tenyészték, a kiket a bolsevista métely, melyet behurczoltak hozzánk, őrlítékké, rablókká és gyilkosokká mérgezett. Hát ki szenvedte meg ezt a ránk szabadult epidémiát szörnyebben, mint mi budapesti polgárok? A kiket meghitt otthonunkból kizavartak, tulajdonunkból kiforgattak, rémségek ezreivel reszkettettek s golyóval, gyilkokkal agyonterrorizáltak? Az éhség gyötört bennünket, álmainkból éjjeli duvadak garázdálódása riasztott fel s nappalainkat undokká tették vértől csepegő, fenyegetésektől és rondaságoctól hemzsegő falragaszok.

Ha bün, hogy mi szenvedtünk legtöbbet: hogy szerencsétlen hazánk összes polgárai közt mi budapestiek voltunk a legárvábbak, legelhagyatottabbak s legszerencsétlenebbek, a mikor vörösre mázolták ezt a mi ragyogó városunkat, akkor ám szörjék reánk tovább is nyilakat. Mi ezt a kálváriát is megjárjuk, abban a tudatban, hogy mi fogtuk fel elsőnek a taglóütést, a mely halálra akarta sebezni drága hazánkat.

„A bünös Budapest” polgárainak százezrei nevében

Kiváló tisztelettel

B. M.

os háziyomdája 1919.